

Viki AŠIČ

osebnost mojega kraja

(raziskovalna naloga)

Avtorice:

Ana AŠIČ, 8.a
Lara ČALASAN DORN, 7.a
Janja NARDIN, 7.a

Mentorica:

Jana DRAKSLEK, prof. mat. in fiz.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje
Celje, marec 2010

KAZALO

	stran
KAZALO SLIK	3
POVZETEK	4
UVOD	5
OTROŠTVO	6
MLADOST	9
SLUŽBOVANJE IN GLASBENA POT	14
NAGRADE IN PRIZNANJA	33
DRUGI O VIKIJU AŠIČU	38
ZAKLJUČEK	40
ZAHVALA	41
VIRI IN LITERATURA	42

KAZALO SLIK

slika številka

- 1 g. VIKI AŠIČ S SVOJO LJUBEZNIJO (2010)
- 2 g. VIKI AŠIČ V SVOJEM GLASBENEM BIROJU (2010)
- 3 OČE IN MATI NA PRAZNOVANJU ZLATE POROKE (1985)
- 4 STARŠA Z VSEMI TREMI SINOVI (1943)
- 5 DRUŽINA AŠIČ S SORODNIKI (1945)
- 6 HARMONIKA, KI SPOMINJA NA PRVO VIKIJEVO HARMONIKO (2010)
- 7 VIKI S SOŠOLCI NA IZLETU NA CELJSKI KOČI (1952)
- 8 NA ENEM OD DRUŽINSKIH IZLETOV – OBISK ZOO V ZAGREBU (1956)
- 9 MED TRENINGOM (1960)
- 10 VIKI S SVOJO KOBILO (1960)
- 11 SPOMIN NA SLUŽENJE VOJAŠKEGA ROKA (1964)
- 12 MED NOČNO PATRULJO (1963)
- 13 POROČNA FOTOGRAFIJA (1965)
- 14 STARŠA PRED NOVIM DOMOM (1970)
- 15 MLADA DRUŽINA (1967)
- 16 VAJE Z OSREČKIM IN BRANKOM (1967)
- 17 PRVA ZASEDBA ANSAMBLA VIKI AŠIČ S PEVSKIM KVARTETOM (1971)
- 18 PRVI NASTOP NA PTUJSKEM FESTIVALU (1971)
- 19 OVITEK PRVE SAMOSTOJNE PLOŠČE (1971)
- 20 VEDNO NASMEJANI VIKI S SVOJO LJUBLJENKO (okrog 1973)
- 21 ZAMEJSKI FESTIVAL ŠTEVERJAN (1972)
- 22 NAJBOLJŠI HARMONIKAR FESTIVALA ŠTEVERJAN (1973)
- 23 VIKI – MASKOTA PTUJSKEGA FESTIVALA (1974)
- 24 VIKI V SVOJEM TAKSIJU (1975)
- 25 NA PTUJSKEM FESTIVALU (1976)
- 26 S STOPOVIMI MAJOLKAMI (1977)
- 27 ZAIGRAL JE PREDSEDNIKU (1977)
- 28 ZASEDBA IZ LETA 1981 (1981)
- 29 MED NASTOPOM V SCHLADMINGU (1982)
- 30 NA GOSTOVANJU V KANADI Z BORISOM KOPITARJEM (1989)
- 31 OČE IN SIN - VIRTUOZA NA HARMONIKI (1986)
- 32 NA PARKIRIŠČU PRED ODHODOM 100 ŽENSK NA MORJE (okrog 1977)
- 33 MED NASTOPOM V PORODNIŠNICI
- 34 VIKIJEVE KASETE IN PLOŠČE (2010)
- 35 TRIO VIKIJA AŠIČA (1995)
- 36 USKLAJEN DUET – VIKI AŠIČ IN ANDREJ BREMEC (2004)
- 37 VITEZI POLK IN VALČKOV
- 38 VIRTUOZA NA HARMONIKI – SLAVKO AVSENIK IN VIKI AŠIČ (2003)
- 39 VIKI S PETIMI SVOJIMI UČENCI SENIORJI (2003)
- 40 PO DESETLETJIH PONOVRNO SKUPAJ (2000)
- 41 VIKI MED DVEMA DOBRIMA PRIJATELJEMA (2005)
- 42 VIKI Z ŽENO IN VNUKINJAMA (2010)
- 43 VALČEK Z ŽENO TEJO (2006)
- 44 PRIZNANJE S PTUJSKEGA FESTIVALA (1974)
- 45 UTRINEK IZ VITRINE S PRIZNANJI (2010)
- 46 ORFEJEVO PRIZNANJE (2010)
- 47 SREBRNA PLAKETA ZVEZE KULTURNIH ORGANIZACIJ (2010)
- 48 PLAKETA 1. ČASTNEGA GODCA SLOVENIJE (2010)
- 49 ŽUPANOVO PRIZNANJE (2000)
- 50 SREBRNI CELJSKI GRB
- 51 NAGRAJENCI MESTNE OBČINE CELJE ZA LETO 2003
- 52 RAZISKOVALKE NA OBISKU PRI g. VIKIJU AŠIČU (2010)

POVZETEK

Viki Ašič se je rodil v Celju, kot tretji otrok v družini dimnikarja in gospodinje.

Še preden je prestopil šolski prag, so ga očarali zvoki harmonike, ki jo je poslušal na domačih kolinah. In prav harmonika, frajtonarica, je pisala njegovo življenjsko zgodbo.

S svojimi glasbenimi nastopi je začel kar na domačem dvorišču, nadaljeval z napitnicami mnogim sorodnikom in znancem in končno, s svojim ansamblom Vikija Ašiča, igral na raznih prireditvah in festivalih doma in v tujini. Na mnogih festivalih je dokazal, da je pravi mojster igranja na diatonično harmoniko, saj je bil večkrat proglašen za najboljšega harmonikarja festivala, navduševal je občinstvo in strokovno žirijo, nagrajene pa so bile tudi njegove pesmi, ki jih sklada. Sčasoma je postal eden vodilnih izvajalcev na diatonični harmoniki v Sloveniji.

S svojo virtuosnostjo je razveseljeval poslušalce v domovini in v tujini in s svojim širokim nasmehom, ki ga vedno spremlja, kadar »zapoje« njegova harmonika, poskrbel za dobro voljo med ljudmi.

Viki Ašič, ki bo letos praznoval že šestdeseto obletnico glasbenega delovanja, je človek, ki zna iz svoje diatonične harmonike izvabiti čarobne zvoke in zato ni čudno, da ga mnogi imenujejo »Avsenik na diatonični harmoniki«.

slika 1: g. VIKI AŠIČ S SVOJO LJUBEZNIJO
(marec 2010; fotografija je last raziskovalk)

UVOD

Tudi letos smo želele nadaljevati s sklopom nalog Osebnost mojega kraja, ki jih na naši šoli predstavljamo že vrsto let.

Ideja, da predstavimo življenje in delo gospoda Vikija Ašiča, se je porodila naši mentorici, saj gospod Viki Ašič letos praznuje šestdesetletnico glasbenega delovanja, njegova vnukinja Ana pa je učenka naše šole.

Po uvodnih formalnostih, ki jih je opravila naša mentorica, smo se odpravile h gospodu Ašiču, ki nas je prijazno sprejel v svojem domu, kjer nam je predstavil svojo življenjsko zgodbo.

Pri našem delu smo se seznanile z različnimi metodami raziskovalnega dela, kot so: intervjuvanje, anketiranje, zbiranje literature in slikovnega materiala, prebiranje literature in zbranega gradiva, fotografiranje, delo v knjižnici in delo z računalnikom.

Mnoge sorodnike, prijatelje in znance smo prosile za pomoč pri oblikovanju njegove življenjske zgodbe. Vesele smo bile, da so se odzvali v tako velikem številu in nam s svojimi spomini pomagali pri oblikovanju življenjskega mozaika gospoda Vikija Ašiča.

Ob koncu smo ugotovile, da je bila naša odločitev, da kot osebnost našega kraja predstavimo gospoda Vikija Ašiča, pravilna, saj je prav gospod Viki ponesel sloves našega Celja daleč preko meja na kulturno-glasbenem področju. S svojo virtuoznostjo je razveseljeval starejše in mlajše poslušalce in poskrbel, da je tudi diatonična harmonika postala prepoznavni instrument v narodnozabavni glasbi. Zaradi njegove popolnosti pri izvabljanju zvokov iz tega instrumenta ni čudno, da so ga mnogi poimenovali kar »Avsenik na diatonični harmoniki«.

Še vedno rad poprime za svoj instrument ter z njim razveseljuje poslušalce, predvsem pa svoje znanje razdaja svojim učencem, ki pa morajo biti starejši od petdeset let.

Vesele smo, da smo spoznale življenjsko pot enega največjih glasbenikov našega kraja in da lahko njegovo zgodbo predstavimo tudi vam.

slika 2: g. VIKI AŠIČ V SVOJEM GLASBENEM BIROJU
(januar 2010; fotografija je last raziskovalk)

OTROŠTVO

Viktor Ašič – Viki se je rodil 3. avgusta 1943 v Celju kot tretji otrok očetu Francu Ašiču in mami Mariji, rojeni Strnad.

Oče Franc, doma iz Zdol pri Brežicah, se je v Celju izučil za dimnikarja in se zaposlil pri dimnikarstvu Kroflič. Mati Marija je bila doma iz Pečovja. Spoznala sta se na Teharju in se leta 1935 poročila.

slika 3: OČE IN MATI NA PRAZNOVANJU ZLATE POROKE
(1985; fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Oče se je kot dimnikar zaposlil na železnici, mati pa je bila gospodinja. Rodili so se jima trije sinovi. Najstarejši, Franc (rojen leta 1936), je pri dvajsetih letih umrl v prometni nesreči, drugi, Florjan (rojen 1938), ki ga kličejo Cvetko, se je, po očetovih stopinjah, zaposlil na železnici (sedaj živi v Slatini pri Šmartnem) in Viktor, ki ga je navdušila glasbena pot.

slika 4: STARŠA Z VSEMI TREMI SINOVI
(1943; fotografija je last g. Cvetka Ašiča)

Kot skromna delavska družina so živeli v železničarskem stanovanju v čuvajnicah v Zagradu – v dolgih nizkih hišah ob železniški progi Celje – Laško.

Ker so skrbeli za železniški signal, jim ni bilo potrebno plačevati najemnine. Zato pa so morali vsak večer prižgati signal – to je bila petrolejka, ki je vlakom kazala pot.

Doma so vedno imeli tri koze in cel kup drugih domačih živali. Vsi otroci so skrbeli zanje. Kosili so jim travo in jih negovali, koze pa so znali tudi pomolsti. Ljubezen do živali jim je ostala za vedno. Takole se spominja tistih dni: »Bili smo delavska družina. Stanovali smo tik ob železnici, vsak dan smo prižigali signalno lučko na petrolej. Naš dom se je vedno ponašal z domačimi živalmi. Imeli smo zajce, kokoši, race, mucu, psa, pa tudi vedno po tri koze, tako da je bilo mleka vedno dovolj. Bilo pa je tudi vedno nekaj mladičev. Nekaj mladičev smo vedno prodali, da smo zaslužili kak dinar. Jaz sem jih moral v košu nositi prodajat. Nekoč mi je mama pripravila koš, v katerem je bil pokrit kozliček. Z njim sva se odpravila na Stari grad, da bi v gostilni prodala kozlička. Ker ga niso kupili, sva pot nadaljevala v mesto in poskusila v hotelu Evropa. Bil sem že v puberteti in me je bilo sram nositi koš na hrbtu. Še huje pa je bilo, ker se je med potjo mladiček v košu ves čas oglašal, ker je pogrešal mamo in ga je bilo strah. K sreči so v hotelu Evropa kozlička kupili in z mamo sva srečna odšla domov.«

slika 5: DRUŽINA AŠIČ S SORODNIKI
(1945; Viki je v maminem naročju; lastnik fotografije je družina Ašič)

Kljub temu, da je odrasčal po II. Svetovni vojni, je bilo njegovo otroštvo, ki ga je preživel ob železniški progi, ob reki Savinji ter v vseh bližnjih gozdovih in logih, lepo in bogato.

Razigrane proste trenutke so si okoliški otroci krajšali z igrami, ki so danes že skoraj pozabljene.

Radi so organizirali rečne hitrostne dirke, ko so po bližnjih potokih spuščali prazne škatlice globina (paste za čevlje) in pri tem glasno navijali, vsak za svojo škatlico. Lastnik zmagovalne škatlice je imel v skupini posebno mesto.

Zbirali so sličice, ki so jih izrezali iz vžigaličnih škatlic. Te sličice so med seboj menjavali in si tako bogatili vsak svojo zbirko.

Brat Cvetko se spominja, da je bil Viki vesel in razposajen otrok.

Ravbarji in žandarji (Kavbojci in Indijanci) je bila njihova priljubljena igra in spopadi so bili včasih prav resni.

Pogosto so si izdelovali loke in uprizarjali prave lokostrelske tekme.

Radi so imeli tudi flosarje (splavarje), ki so po reki Savinji prevažali les. Pogosto so jih pričakali, plavali do njih in jih prosili, da jih malo peljejo s splavom. Splavarji so jim radi ugodili in na splavu so se peljali od Polulskega mostu do gostilne Logar. Tam so poskakali s splavov v Savinjo in se peš vrnili domov. Splavarje so imeli radi tudi zaradi tega, ker so pri njih vedno dobili kaj za pod zob.

Največja atrakcija pa je bilo zbiranje avtomobilskih prospektov, saj so bili v tistem času avtomobili prava redkost. Fantiči so pisali pisma raznim avtomobilskim tovarnam in jih, kot bodoči kupci, prosili za propagandni material. Mnoge ameriške in evropske tovarne so jim poslale prospekte, otroci pa so ob njihovem ogledovanju sanjarili o svojih bodočih jeklenih konjičkih.

Viki pa je imel še eno ljubezen. Kot majhen fantič, ki še ni hodil v šolo, se je, na domačih kolinah, zaljubil v harmoniko. Takrat je na veselici, ki so jo imeli po opravljenih kolinah, na harmoniko igral sosed, gospod Karner. Viki ga je ves čas opazoval kot uročen. Po končani zabavi, ko je oče harmoniko spravil v omaro v spalnici, se je Viki prikradel do omare, se vanjo skrčil in v temi občudoval harmoniko. Spominja se, da se je z veliko nežnostjo tipk tudi dotaknil in, ko se je pod njegovim dotikom vdal gumb, ga je spreletel srh. Ta čarobna noč s harmoniko je zanj postala usodna. Neprestano je sanjal o harmoniki in svojo prvo harmoniko si je izdelal sam. Bila je iz kartonske škatle. Nanjo je narisal gumbе in »uprizarjal« koncerte.

Doma so sicer imeli harmoniko, saj je bil oče pravi ljudski godec, samouk, ki ni nikjer »zares« igral. Igral je le za prijatelje in sorodnike. Glasbeniki pa so bili tudi sorodniki po mamini strani, saj so igrali na tamburice, mati pa je lepo pela.

Mali Viki pa je neprestano sanjal o lastni harmoniki. Zdelo se mu je, da bo najsrečnejši človek pod soncem, ko se bo naučil igrati na harmoniko in bo z igranjem lahko zabaval ljudi.

Ves čas je očeta nagovarjal, naj mu kupi harmoniko. In, ko je Viki leta 1950 pričel obiskovati šolo, je oče sedemletnemu fantiču izpolnil največjo željo – kupil mu je malo, 2,5 tonsko Hohnerjevo, diatonično harmoniko. Viki je bil takrat najsrečnejši otrok na svetu. Danes sicer tiste harmonike nima več, so mu pa prijatelji za šestdesetletnico kupili popolnoma enako in Viki še danes rad zaigra na njo.

slika 6: HARMONIKA, KI SPOMINJA NA PRVO VIKIJEVO HARMONIKO
(marec 2010; fotografija je last raziskovalk)

Veselje je bilo nepopisno. Njegov prvi učitelj je bil oče, za katerega Viki pravi, da je bil kot dimnikar črn in sajast, a s srcem, polnim glasbe. Pokazal mu je, kako je treba s harmoniko ravnati in že po treh dneh je imel Viki svoj prvi nastop na domačem dvorišču, kjer je kasneje še večkrat razveseljeval sosede s svojimi umetnijami.

Oče, ki ni imel glasbene izobrazbe, ga je poučeval le en teden. Ko je Viki »prerasel« očetovo znanje, ko sta prišla do vaje, ki je oče ni znal več razložiti, ga je, okrog štiri mesece, poučeval Prevolnikov Andi s Polul, kasneje pa je poučevanje prevzel gospod Mahnič, ki je živel v Celju. Viki je na vaje v mesto hodil peš, harmoniko pa je prevažal z majhnim vozičkom ali pa kar s sankami, kadar je bil sneg.

Gospod Mahnič je bil zelo dober učitelj, a tudi zelo strog. Viki se spominja, da je pogosto dobil kakšno zaušnico, če ni igral točno tako, kot je želel gospod Mahnič. Vedno mu je govoril, da se mora potruditi, saj oče težko plačuje njegove ure, ki so drage.

Pri gospodu Mahniču je Viki pridobival glasbeno znanje kar nekaj let.

MLADOST

Harmonika je tako zaznamovala Vikijevo življenjsko pot.

Ker so stanovali ob železniški progi blizu signala, so vlaki ob njihovi hiši vedno upočasnili vožnjo ali se celo za nekaj časa ustavili, preden so smeli zapeljati na postajo v Celju.

Viki je ob takšnih trenutkih rad raztegnil svoj meh ter z igranjem razveseljeval tako potnike kot strojevodje. Kurjač je sedemletnega dečka pohvalil in mu dejal, da si za tako lepo igranje zasluži nagrado. Ko ga je vprašal, kaj si želi, mu je Viki odgovoril, da bi rad malo premoga, ker jih doma zebe. Strojvodja je tako pred Ašičevo hišo nasul nekaj lopat premoga. To se je kasneje še večkrat ponovilo in s tem premogom so si Ašičevi ogrevali celo zimo. Viki se rad pošali, da je bil to njegov prvi in eden najbolj vročih honorarjev.

Njegovi nastopi so kmalu postali pogosti. Z njimi je razveseljeval »stare in mlade«.

Pogosto je igral na šolskih proslavah, pa tudi na šolske izlete je vedno vzel s seboj harmoniko. Spominja se, da so se v četrtem razredu z vlakom odpeljali na zaključni izlet v Maribor, k Trem ribnikom. »Na pot sem šel v novem žametnem suknjiču in pumpercah ter z zelenim pinčem s kurjim peresom na glavi. Vse sem dobil za darilo ob veliki noči. Zjutraj, pred odhodom, sem veselo igral na železniški postaji in dobil kar precej denarja. Tisti dan sem bil med bogatejšimi in sošolci, predvsem dekleta, so me imeli radi,« se spominja Viki.

slika 7: VIKI S SOŠOLCI NA IZLETU NA CELJSKI KOČI
(okrog leta 1952; Viki, lastnik fotografije, je drugi z leve v drugi vrsti)

V šoli je, med številnimi nastopi, spoznal Štefana Juga, ki je igral na violino. Spoprijateljila sta se in kasneje veliko nastopala v duetu. Pogosto sta igrala na čajankah, ki so bile takrat zelo moderne in popularne. S svojim duetom, ki sta ga sestavljali harmonika (frajtonarica) in violina, sta bila prava atrakcija.

Viki se rad spominja tudi svojih nastopov v eni najstarejših celjskih gostiln Pri Francu v Zagradu. K Francu je večkrat šel s starši in pogosto je dobil priložnost, da je zaigral na harmoniko. Obiskovalci so bili navdušeni nad mladim virtuozom in za honorar je večkrat dobil presto in krahrl – takrat zelo popularno pijačo. Kasneje je Pri Francu ob sobotah igral s prijateljem, kitaristom Milanom.

Njegova glasbena pot se je začela, ko je pred novim letom hodil okrog kot kolednik. Takole se spominja tistih dni: »Na Skalni kleti je stanovala teta, ki sem jo redno obiskoval, zaigral pa sem tudi drugim, na primer družini Planinc. Zgodaj zjutraj se je pred njihovo hišo oglasila moja harmonika. Vrata so se hitro odprla in veseli gospodar me je pozdravil z litrom vina in kozarcem. Ko pa je pred seboj zagledal otroka, se je vrnil v hišo ter prinesel klobaso in sto takratnih dinarjev.«

Pogosto je igral tudi na »furežih«, pa ob odhodu fantov k vojakom. Sosedom in znancem je rad zaigral ob godovih. »Naštudirane sem imel vse godovne patrone od An do Jožetov in sem jim hodil na godovni dan igrati pred hišo. To je bilo zelo popularno. Mnogi sploh niso vedeli, da praznujejo, dokler jim nisem zaigral. In vseč jim je bilo pred sosedi. Danes, žal, tega lepega običaja ni več,« obuja Viki mladostne spomine.

Svojega prvega večjega glasbenega izleta pa se takole spominja: »S tovarnjakom smo se odpeljali v Kumrovec. Cesta je bila makadamska in ko sem kasneje igral na harmoniko, se je od nje kadilo kot iz cinkarniškega dimnika.«

slika 8: NA ENEM OD DRUŽINSKIH IZLETOV – OBISK ZOO V ZAGREBU
(1956; fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Kljub temu da na porokah ni igral pogosto, se spominja, da je že pri trinajstih letih igral na prvi »tapravi ohceti« na Teharju. Za mladega fantiča je bilo to nepozabno doživetje, saj so ga okrog vozili s kočijo.

Iz kasnejšega obdobja pa se s porok spominja predvsem treh dogodkov: »Bilo je na Koroškem, pred skoraj štiridesetimi leti, ko je bil milijon velik denar. Pa so šrangarji za nevesto zahtevali deset milijonov. Takrat je bilo popularno vino Milijon, ki sem ga imel pogosto v prtljažniku, pa sem rekel: »Fantje, prav, tu imate deset Milijonov (steklenic), in nas spustite.« Bili so tako presenečeni, da so samo usta odprli. Drugič je bilo v Rifengozdu, kjer je ohcet lepo potekala do polnoči, ko so prišli pevci, katerih mnogi svati niso marali in jim zato niso dali piti. Prišlo je do pretepa, tako da so ženina celo odpeljali v bolnišnico. Sam sem bil do štirih zjutraj skrit pod posteljo s harmoniko vred. Tretjič sva s klarinetistom Osrečkom iz Osredka igrala štiri dni in v torek dopoldne sva pri Gabrc denar tehtala in ne štela. Ja, to so bili zlati časi.«

Zaradi pogostega igranja je večkrat zanemaril šolske obveznosti. Tako je moral četrti razred nižje gimnazije ponavljati, saj se je veliko raje posvečal harmoniki kot učenju. Materi so v šoli svetovali, naj opusti igranje harmonike, a Viki se je odločil za harmoniko, potrudil pa se je tudi v šoli.

Po končanem četrtem razredu osnovne šole je Viki odšel na nižjo gimnazijo v Celje, saj so šolo na Polulah šele gradili. Fantje iz okolice so budno spremljali gradnjo nove šole na Polulah. Opazovali so

pridne delavce, ki so z golimi rokami delali izkope in zemljo odvažali s samokolnicami. Ob popoldnevih pa so se vaški fantje na gradbišču radi igrali. Posebej so jim bili vseč gradbeni vozički, s katerimi so se prav prijetno prevažali.

Ko je bila šola zgrajena, pa so v njeni telovadnici preživeli mnoge proste trenutke.

Po končani nižji gimnaziji se je Viki izučil za strojnega ključavničarja, čeprav je ves čas želel postati avtoličar. Kot strojni ključavničar je izdeloval razne predmete iz kovin. Na zaključnem izpitu pa je moral izdelati tehcnico – decimalko.

Ker je med šolanjem veliko igral, si je s honorarjem, ki ga je dobil, pogosto lahko kupil kakšen priboljšek. Tako si je sam kupil smuči in s prijatelji užival v zimskih radostih. Lačni in prezeblji so fantje »preštanfali« vse okoliške hribe, celo smučišče na Celjski koči. Viki se spominja, da so dolgo hodili v hrib za en sam spust s Celjske koč, ki jim je bil v veliko veselje. Njegovi vrstniki so postali zelo dobri celjski smučarji (oba Čatrova fanta, pa Zgoznik in Štokles).

Takole je obujal spomine na smučarske podvige: »V svoji mladosti sem na novoletni dan redno igral po Skalni Kleti. Bil sem nekakšen kolednik (po domače – sem ofiral). Tako tudi eno leto, star sem bil okrog 12 let. Igral sem od hiše do hiše ter z besedo in glasbo voščil srečno novo leto. Zaslužil sem veliko denarja, saj so ljudje tiste čase veliko dali na običaje, ki jih danes, žal, ni več. S prisluženim denarjem sem si lahko privoščil prave smuči. Izvedel sem, da bi mi jih morda prodal Čatrov Peter, moj vrstnik iz Zgrada. Bil sem presrečen, ko sem dobil te smuči. Bile so lepe, rdeče barve in tudi zelo lahke. Stric mi je naredil palice iz kovinskih cevi, ki pa so bile zelo težke. A bile so nekaj posebnega. Kmalu sem se s prijatelji odpravil na Stegujev hrib na prvo smučanje. Ker ni bilo dovolj snega, so bile na bregu že krtine. Nesrečno sem pripeljal na eno od njih, padel ter zlomil špico ene smučke. Bil sem ves nesrečen in celo rekel, da bi raje videl, da bi si zlomil nogo, kot pa smučko. Smučko smo nato doma zakrpali kar s pločevino in spet je za silo šlo.«

Pri šestnajstih letih si je iz prihrankov kupil Tomosov moped. Z njim je prevozil skoraj celo Slovenijo. S tremi prijatelji so se z mopedom odpravili celo v Punat na Hrvaško, kjer so želeli preživeti prijeten dopust. Ker pa se niso prijavili kot turisti, jih je pred kinodvorano, kjer so si ogledali film, legitimirala policija in jih za eno noč zaprla. Tako je Viki eno noč preživel tudi v zaporu.

Poleg harmonike pa je imel Viki še eno ljubezen – konje. Pri trinajstih letih se je včlanil v Konjeniški klub Celje in pričel z rednimi treningi. Treniral je trikrat tedensko.

slika 9: MED TRENINGOM
(okrog leta 1960; fotografija je last g. Vikija Ašiča)

S prijatelji iz konjeniškega kluba so se veliko družili, a so morali tudi pošteno poprijeti za delo. Sami so skrbeli za konje. Kosili so travnike, ki jih je imel klub v najemu, in spravljali seno, ki so ga kasneje potrebovali za konje. Oskrbovali so konje, čistili hleve in veliko trenirali. Kmalu je začel tudi tekmovati. Rad je imel hitrost in rad je imel konje, ki so mu še vedno najljubša žival.

Spominja se, da je na prvi tekmi, v Mariboru, tekmoval s kobilo, za katero so vsi vedeli, da je rada neposlušna, le Viki je od nje veliko pričakoval. Med dirko je kobila že na prvi oviri skrenila s proge in zdirjala med publiko. Tako je bil Viki na svoji prvi tekmi diskvalificiran. Kasneje so se tekme končale uspešneje. Enkrat je imel celo realne možnosti za zmago, a jih je zapravil, ko se je oziral nazaj in opazoval nasprotnike, ki so se mu približevali. Do 100 metrov pred ciljem je vodil, a sta ga kasneje dva tekmovalca, ki sta izkoristila njegovo obračanje, prehitela.

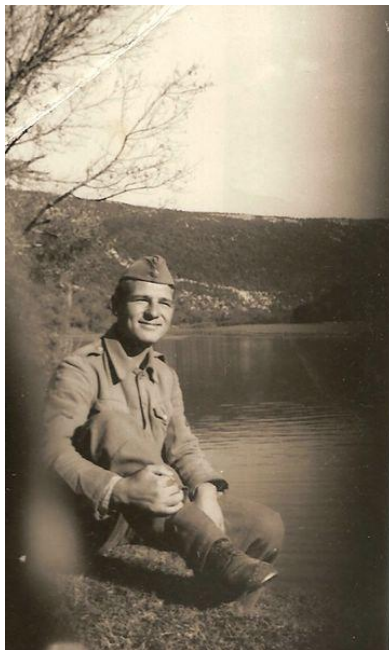
slika 10: VIKI S SVOJO KOBILO
(okrog leta 1960; lastnik fotografije je g. Viki Ašič)

Ena dogodivščina se mu je še posebej vtisnila v spomin: »Radi smo hodili na treninge in na tekmovanja. Kadar smo šli na tekmovanja daleč (Maribor, Ljubljana, Zagreb ...), smo peljali konje na kamionih. Na vse ostale tekme (Polzela, Šentjur, Rogaška Slatina ...) pa smo šli peš ali pa smo jezdili. Tako smo pogosto na pot odšli tudi ob dveh ponoči. Tam smo potem tekmovali, nato pa se spet vračali nazaj v Celje. Doma smo imeli treninge trikrat tedensko. Imel sem svojega konja Idola, ki je bil zelo napadalen in včasih tudi nevaren. Rad je koga ugriznil ali brcnil. Midva sva, po nekajletnih treningih, postala prijatelja. Kljub temu pa je na enem treningu, ko sem bil pred zapreko prepričan, da jo bova preskočila, zatajil. Padel sem preko njega. Ko sem videl, kako se je dvignil na zadnje noge, jaz pa sem bil pod njim, sem se pošteno ustrašil. Zbežal sem v late kozolca in na pomoč klical mamo. Ja, tudi to se zgodi, pa čeprav mi je bilo že skoraj devetnajst let.«

Pri devetnajstih letih se je Viki prostovoljno prijavil za služenje vojaškega roka, saj si je želel čim prej urediti življenje.

Takrat se je poslovil od konjeniškega kluba, prodal pa je tudi svojo harmoniko, saj je denar potreboval za bivanje v vojašnici.

Želel je postati aviatičar, a so ga med naborom dodelili med pešadijo. Sam trdi, da je pristal v kazenskem polku. Vojaški rok je služil v Kninu v Dalmaciji.

slika 11: SPOMIN NA SLUŽENJE VOJAŠKEGA ROKA
(1964; fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Tri mesece je bil kot vojak pripravnik. Med vojaškimi vajami so peš prehodili okrog 100 kilometrov v desetih dneh s popolno bojno opremo. Med tem so taborili pod Dinaro. Spominja se, da je bilo veliko kač in da so pred šotori ponoči kurili ogenj in tako preganjali volkove. Zaradi tega ni maral nočne straže, ker je bilo nevarno.

slika12: MED NOČNO PATRULJO
(1963; Viki je v sredini; fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Kmalu se je vključil v vojaški orkester, ki ga je vodil Ivica Štamac, znan komponist filmske glasbe. Ker je bilo prosto le mesto bobnarja, je Viki igral bobne. Vsako dopoldne so imeli vaje na podstrešju, ob sobotah pa so igrali za ples in druge prireditve v oficirskem domu v Kninu.

V tistem obdobju je doživel tudi hudo razočaranje. Izbrali so 54 vojakov za ekspedicijo v Sinaj. Prijavil se je tudi Viki, saj so tam fantje dobivali lepo plačo in so si lahko marsikaj nakupili. Žal pa so ga zavrnil. Ker je njegov stric po vojni pobegnil v Berlin, je bil tudi Viki politično oporečna oseba. To ga je zelo prizadelo. Služenje vojaškega roka je tako dokončal v šoli za oficirje.

SLUŽBOVANJE IN GLASBENA POT

Po osemnajstih mesecih, ki jih je preživel na služenju vojaškega roka v Kninu, se je leta 1964 vrnil v Celje. Zaposlil se je v Cinkarni Celje kot strojni ključavničar. A tega dela nikoli ni imel rad, zato se je dodatno izobraževal. Leta 1968 se je nato zaposlil pri Avto Celje kot energetik. Skrbel je za ogrevanje in prezračevanje.

Med tem je, takoj po vrnitvi iz Knina, na srečanju, ki ga je organiziral Vikijev prijatelj Franc Kovačič, spoznal ljubko Teo Lavre iz Tomaške vasi pri Slovenj Gradcu, ki ga je takoj očarala. Sam trdi, da je bila to ljubezen na prvi pogled. Veliko sta se družila in se tudi veliko pogovarjala. Viki se spominja, da sta se pogovarjala o vsem, razen o harmoniki, kajti pri Tei doma so imeli gostilno in bila je prepričana, da so muzikantje slabi ljudje. Trdila je, da se z muzikantom ne bi nikoli poročila. Ker je imel Viki z njo resne namene, je svojo ljubezen do harmonike raje zatajil.

Že 31. januarja 1965 sta se poročila.

slika 13: POROČNA FOTOGRAFIJA
(31. 1. 1965, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Na dan poroke so imeli skromno večerjo, naslednji dan pa so se svatje, ki jih je bilo okrog štirideset, z vlakom odpeljali na nevestin dom, kjer so imeli pravo ohcet.

Na vlaku je bila v sosednjem vagonu vesela družčina s frajtonarico. Vikijev brat Cvetko si je pri njih sposodil harmoniko in jo prinesel Vikiju. Svatje, ki so vedeli, da je Viki pravi virtuoz na harmoniki, so zaploskali od veselja, da bo spet zaigral, žena Tea, ki je takrat prvič slišala, da Viki igra harmoniko, pa je planila v jok. Viki je zaigral znamenito koračnico »holchaker marš«, ki so jo običajno zaigrali ob nevestinem odhodu od doma. Ker je videl, da je Tea prizadeta, je obljubil, da se z glasbo ne bo ukvarjal. In to obljubo je precej časa držal.

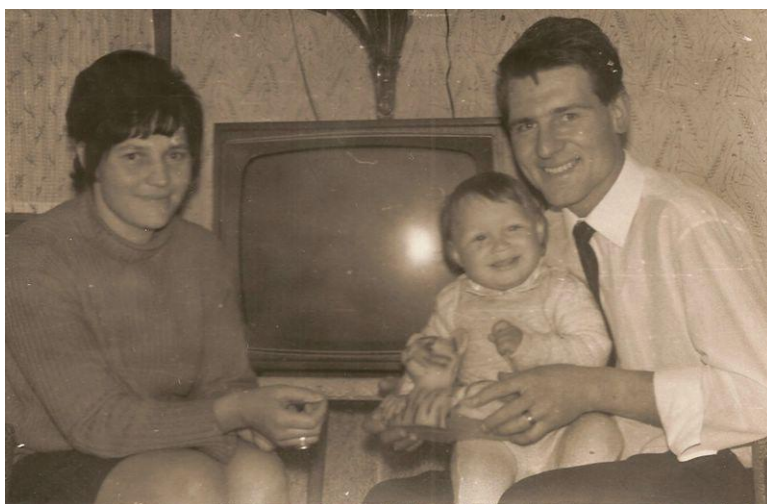
Po poroki sta se za nekaj časa naselila v železničarskih čuvajnicah ob Savinji. Že po treh mesecih pa sta se preselila k Vikijevim staršem, ki so si pred tem kupili hišo z gospodarskim poslopjem ob cesti Celje – Laško.

slika 14: STARŠA PRED NOVIM DOMOM
(1970, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Začasno sta živela pri starših, že leta 1966 pa sta začela v gospodarskem posloplju ustvarjati lasten dom, kamor sta se preselila leta 1969.

Vmes se jima je 19. aprila 1966 rodil sin Viki in družinska sreča je bila popolna.

slika 15: MLADA DRUŽINA
(1967, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Kljub družinski sreči in lepemu življenju, je ljubezen do harmonike podzavestno ostajala. Viki se spominja, da je bil, dokler ni imel lastne harmonike, pripravljen več ur hoditi za harmonikarji, ki s na ramenih prenašali harmonike. Nekoč je, omamljen od harmonike, sledil harmonikarju celo do gostilne v Tremarjih (šel je kar mimo domače hiše), kjer je harmonikar odšel v gostilno, Viki pa se je vrnil domov – »srečen, ker je gledal film o harmoniki« (Novi tednik, 20. 4. 2002). Pogosto pa je hodil tudi v starinarno v Zidanškovi ulici v Celju, kjer mu je trgovec dovolil, da je raztegnil meh.

Žena Tea je uvidela, da Viki brez harmonike trpi, zato sta se odločila, da bosta iz prihrankov, ki so bili namenjeni nakupu pralnega stroja, kupila harmoniko. A Viki je moral obljubiti, da bo igral »resno glasbo« in da ne bo igral po beznicah.

Takrat se je začela Vikijeva glasbena pot vzpenjati. Najprej je tri leta igral sam, po naročilu. Včasih so se mu pridružili tudi drugi muzikantje in skupaj so razveseljevali poslušalce. Že leta 1968 je zložil tudi svojo prvo skladbo. »Sploh nisem vedel, da to znam. Pozneje sem vedno skladal tako, da sem najprej zložil prvi del, temu mora slediti logični drugi del, ki je nekaj vmesnega, tretji pa mora biti

višek skladbe in mora v nekem smislu povzeti oba prva dela,« se spominja Viki. (iz knjige Vsi najboljši muzikanti, Ivan Sivec).

slika 16: VAJE Z OSREČKIM IN BRANKOM
(1967, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Viki je imel to srečo, da je lahko kakšno vižo zaigral tudi med službenim časom, ko je nadzoroval ogrevalne in prezračevalne naprave in tako izpopolnjeval svojo tehniko igranja.

Kmalu pa sta ga brata Lipovšek iz Malih Dol pri Vojniku, ki sta bila že uigrana glasbenika, nagovorila, da so ustanovili ansambel. Vadili so kar pri Ašičevih doma. Tudi žena Tea je to igranje podpirala.

Tako je leta 1969 nastal prvi Vikijev ansambel, ki so ga poimenovali kar po njem – Ansambel Vikija Ašiča. To je bil prvi kvintet z diatonično harmoniko. Sestavljalo ga je pet glasbenikov – poleg Vikija, ki je igral na diatonično harmoniko, še klarinetist Ivan Lipovšek, trobentar Slavko Lipovšek, kitarist Maks Kramer in basist Nande Reberšak. Ansamblu se je pogosto pridružil tudi pevski kvartet v zasedbi: Franc Jurkovnik, Jože Brežnik, Franc Pekošak in Ivo Knez.

slika 17: PRVA ZASEDBA ANSAMBLA VIKI AŠIČ S PEVSKIM KVARTETOM
(1971, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Fantje so pridno vadili, včasih celo vsak dan. Najprej kar pri Vikiju doma, kasneje pa v prostorih Krajevne skupnosti Gaberje in že za Silvestrovo leta 1970 je ansambel prvič javno nastopil v Šempetru.

Viki se takole spominja začetkov delovanja svojega ansambla: »Z družino sem stanoval v majhni, enodružinski hišici, v tesni dolini reke Savinje, ob cesti Celje – Laško. Ob zadnji strani hiše je bila gmota skalnatega hribovja, ki je bilo sem ter tja pokrito z grmičevjem, ob sprednji strani pa cesta in čez njo Savinja. Sonce je tja posijalo le poleti, pa še to le v popoldanskih urah. Nič kaj prijazen kraj za rojstvo ansambla, ki naj bi s prijaznimi vižami razveseljeval poslušalce. Pa vendar je prav tam nastal ansambel, ki se je nekoliko kasneje začel naglo vzpenjati proti vrhu, ki so ga zasedali ansambli z diatonično harmoniko. Začetki seveda niso bili lahki. Vsi smo bili mladi in neizkušeni glasbeniki, sicer z dobro voljo, a s slabimi in starimi instrumenti. Meni pa je celo primanjkovalo osnovno znanje o narodnozabavni glasbi, saj sem bil le vaški muzikant, pravi ljudski godec. Vendar smo z vztrajnostjo in marljivostjo premagali tudi te težave.«

Ljudem je bilo njihovo igranje všeč, zato so postale ambicije večje. Želeli so se predstaviti tudi na kakšnem festivalu in se pomeriti z drugimi tovrstnimi ansambli. »Z rednimi vajami smo v dveh letih igranja dosegli že tak nivo, da smo kar čutili nekakšno potrebo, da se predstavimo širši javnosti in Ptujski festival se nam je za kaj takega zdel najprimernejši,« je novinarju časopisa Festival (pred Ptujem 71) zaupal Viki.

Ker so bili nov in neznan ansambel, so morali najprej nastopiti pred strogo avdicijsko komisijo. Avdicija je bila v prostorih Radia Celje. Komisija je bila z njihovim izvajanjem zadovoljna in že teden dni kasneje so v Ljubljani snemali tekmovalne skladbe.

Ta uspeh jim je dal nove energije in neutrudno so vadili dalje. Že na svojem prvem Ptujskem festivalu so presenetili tako sebe kot mnoge poslušalce, saj so osvojili nagrado za najboljšega debitanta. Na mah so osvojili naklonjenost ptujskega občinstva in tudi ostalih poslušalcev narodnozabavne glasbe. »Naklonjenost je bila namenjena predvsem Vikiju, ki je z izjemno spretnostjo na harmoniki naravnost blestel. S svojo simpatično pojavo, ki kar kliče po zbližanju, in s skoraj virtuosnim obvladovanjem diatonične harmonike, je postal ljubljeneц ptujskega občinstva,« so zapisali v brošuri Ptujškega festivala.

slika 18: PRVI NASTOP NA PTUJSKEM FESTIVALU
(1971, nagrada za najboljšega debitanta, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Kljub temu da je bil Viki v glavnem samouk, je bilo njegovo igranje Avsenikovih skladb na diatonično harmoniko, ki ga je izvajal s svojim kvintetom, prava mojstrovina in Viki je na to svoje igranje opravičeno ponosen. »Ni res, da se Avsenikove glasbe, ki sem jo vse življenje občudoval, ne da igrati s frajtonarico. Nasprotno! Zame je bila Avsenikova glasba največji izziv, naj sem jo igral doma ali v tujini,« je modroval Viki.

Uspehi so se pričeli vrstiti drug za drugim. Viki je začel skladati lastne skladbe in že leta 1971 so posneli svojo prvo malo ploščo z naslovom Rom pom pom polka. Naslovno skladbo je napisal Ivo Knez, Viki pa je dodal dve svoji skladbi – valček Večerno sonce in polko Novoletna polka.

slika 19: OVITEK PRVE SAMOSTOJNE PLOŠČE
(1971)

Viki se spominja, da jim je bila po tej nagradi in po prvi izdani plošči pot v svet domače zabavne glasbe na široko odprta. Potrebno jo je bilo izkoristiti, kar je pomenilo veliko dela in odrekovanja ter dokazovanja. »Ko imaš enkrat za seboj plošče in festivalske nagrade, potem ni več šale. Ljudje te radi poslušajo, vendar od tebe vedno znova pričakujejo veliko novega in zlasti dobrega. Kdor se z glasbo ukvarja amatersko – in mi smo se – to kvalitetno ravnoesje, s katerim so zadovoljni ljudje, ki te poslušajo, zelo težko drži. Biti moraš pravi mojster. Vesel sem, da je meni in tistim ob meni uspevalo,« je Viki zaupal gospodu Tonetu Vrablu.

Še istega leta so nastopili tudi na priljubljeni radijski oddaji Koncert iz naših krajev.

Vikijevo glasbeno delovanje je doseglo pravi vrhunec. Pisal je lastne skladbe, pridno igral in se udeleževal raznih festivalov.

Sam trdi, da sicer besedilo veliko pripomore k razpoznavanju skladbe, vendar je sam vedno ustvarjal tako, da je najprej napisal skladbo, besedilo pa so kasneje na njegovo melodijo dodali drugi. Najraje je imel skladbe, v katerih je bilo le malo besedila v zadnjem, tretjem delu, v glavnem pa je dajal prednost dobri glasbi. Največkrat se je kakšne nove skladbe spomnil tedaj, ko je bil posebno vesel ali posebno žalosten. Pogosto se mu je nova melodija porodila kar na odru, čisto spontano. In to melodijo si je potem zapomnila ali pa tudi ne. Pravijo, da ima Viki sto procentni posluh. Sam meni, da ga posluh še nikoli ni izdal, da se v glavi kar oglasi viža in prsti se nato kar sami sprehodijo po gumbih. V njegovem srcu se oglasi glasba in roka kar pade po harmoniki.

Kadar Viki igra, se vedno smeje, kajti, ko ima v rokah harmoniko, ne more biti žalosten, trdi. »Moje viže so vesele. Igra srce. Igra v meni. Igra harmonika Vrti se neki svet v meni in ta se hoče vedno vrteti kakor polka in valček,« opisuje svojo ljubezen do igranja.

slika 20: VEDNO NASMEJANI VIKI S SVOJO LJUBLJENKO
(okrog leta 1973, prepoznavne vragolije, fotografija je last g. Ašiča)

Vrstili so se številni nastopi doma in na tujem. Sodelovali so na mnogih festivalih in bili skoraj vedno med nagrajenci. Leta 1972 je bila njegova skladba Razposajena harmonika proglašena za najboljšo instrumentalno izvedbo na Ptujskem festivalu. Istega leta so na zamejskem festivalu narodno zabavnih napevov v Števerjanu dobili nagrado za najboljšo melodijo (Rom pom pom polka), leta 1973 pa je bil Viki proglašen za najboljšega harmonikarja festivala.

slika 21: ZAMEJSKI FESTIVAL ŠTEVERJAN
(1972, nagrada za najboljšo melodijo, fotografija je last g. Ašiča)

slika 22: NAJBOLJŠI HARMONIKAR FESTIVALA ŠTEVERJAN
(1973, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Leta 1974 je ansambel Vikija Ašiča spet dosegel lep uspeh na Ptujskem festivalu, saj je ponovno dobil nagrado za najboljšo instrumentalno izvedbo. Viki pa je s svojo pojavo postal kar nekakšna maskota Ptujškega festivala.

slika 23: VIKI – MASKOTA PTUJSKEGA FESTIVALA
(1974, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Ansambel Vikija Ašiča je postal prepoznaven doma in v tujini, zato ni čudno, da sta Vikija leta 1974 obiskala dva menedžerja in jih povabila, da bi igrali v Švici. Ponudba je bila vabljiva in odločili so se, da se spopadejo z novim izzivom. Igrali so skoraj vsak dan, predvsem v »Oberkrajner lokalih«. Stanovali so v hotelih, razporede za igranje pa so imeli narejene za mesec dni vnaprej. Takole se spominja dogodivščine, ki se je pripetila v tujini: »Leta 1975 smo se potepali po Švici, točneje v Rotzlochu blizu Luzerna. To je bil lep kraj ob jezeru. Dvorana je bila srednje velika, oder pa že kar dotrajan. Že takoj na začetku smo naredili pravo vzdušje, ki se je še stopnjevalo. Proti koncu koncerta je bila na vrsti ena udarna polka. Mi smo jo poimenovali Škorn polka. Vedno smo igrali v slovenskih narodnih nošah in tako smo imeli tudi škornje. Pri tej skladbi smo po taktu udarjali po tleh,

da je po dvorani kar grmelo. Jaz sem bil prav posebno navdušen in sem kar z obema nogama skakal v zrak. Naenkrat pa se mi je oder vdrl, ker so popustile deske in padel sem do pasu v neznano. Sledil pa je pravi šov in aplavz, ko sem z igranjem nadaljeval, čeprav se je videla samo harmonika in zgornji del mojega telesa. Potegnili so me na površje, jaz pa sem se postavil na drugo stran odra in koncert smo uspešno izpeljali do konca.«

Dela je bilo veliko in tudi po tri mesece in več niso prišli domov. Domotožje je bilo preveliko in po enem letu so se fantje vrnili domov. »Ko sem eno leto igral v Švici, sem se marsičesa naučil. Videl sem, kako se svet vrti in kakšen je kruh profesionalnih muzikantov. Ta kruh je od daleč videti dober in bel, a sam sem se raje odločil za kruh iz domače štajerske peči,« je spomine na delo v tujini strnil Viki.

Leta 1975 se je vrnil domov in se zaposlil kot taksist. Takrat je bilo v Celju le enajst taksistov. Pred Unionom so imeli celo omarico, kamor so se lahko ljudje vpisali za tri dni vnaprej, če so vedeli, da bodo potrebovali taksi. To so bili časi, ko so bile težave z bencinom in promet s taksiji se je močno povečal.

slika 24: VIKI V SVOJEM TAKSIJU
(1975, fotografija je iz časopisnega izrezka)

V obdobju, ko je služboval kot taksist, je prevažal tako poročne svate kot pogrebce. Vedno je vedel, kako se je potrebno ob določeni priložnosti obnašati. Svoje stranke je vedno lepo sprejel, jim odpiral vrata, jim pomagal pri vstopanju in izstopanju ... Imel je svoje stalne stranke, ki so se na njega lahko vedno zanesle. Ni jim bilo potrebno naročati kam mora priti ponje, vedel je, kako mora voziti in kam jih mora peljati. Med vožnjo je vedno na kratko poklepetal s strankami, tako, o vremenu, o cenah in o najnovejših novicah. In ljudje so mu zaupali. »Tudi jaz jih rad vozim. Že od malega imam rad ljudi. Mislim, da ko sem se začel zavedati, kako rad imam harmoniko, sem spoznal, da imam rad tudi ljudi,« je zaupal novinarju Miranu Sattlerju za članek Znanec iz sosednje ulice. Viki je bil uspešen in dokaj ugleden taksist.

Poleg službe pa so še vedno igrali v ansamblu, ki je doživel nekaj kadrovskih sprememb. Ves čas je težil k temu, da so tekste za njegove skladbe pisali sami mojstri, kot so Marjan Stare in Ivan Sivec, pa Ivan Knez, Meta Rainer in Franc Jurkovnik. Njihove viže so bile razpoznavne po celi Sloveniji in nastopali so na mnogih prireditvah po domovini in v tujini.

Še vedno pa so ostali zvesti Ptujskemu festivalu. Viki je s svojim ansamblom na njem nastopal kar dvanajstkrat. Vedno so bili med najboljšimi, glavne nagrade – Zlatega Orfeja – pa niso prejeli. Čeprav so bili med ljudmi najbolj priljubljeni, se jih je oprijel vzdevek »večno drugi«.

V letih 1979 do 1981 sta z ansamblom pela Rudi Šantl in Neva Švajnzger. Celotnemu ansamblu sta dala nekaj svežine. In ravno v tem obdobju je ansambel doživel tudi največji uspeh. Na Ptujskem festivalu leta 1980 je dobil kar tri nagrade s skladbo S harmoniko po svetu, za katero je melodijo

napisal Viki, besedilo pa je dodal Ivan Sivec. Prejeli so prvo nagrado občinstva, prvo nagrado strokovne žirije in nagrado za tekst.

Kljub temu pa je Viki ostal »Večni kralj brez krone«, kot je v časopisu Večer zapisal Jože Slodnjak. Kljub številnim nagradam, ki jih je v dvanajstih letih dobival na Ptujskem festivalu, pa se mu je prva nagrada in s tem kipec Orfeja, vedno za las izmuznila. Ko pa so leta 1980 dobili kar tri glavne nagrade, kipca niso več podeljevali.

Kasneje je Viki na Ptujskem festivalu nastopil še dvakrat. Najprej s sinom Vikijem Ašičem mlajšim (leta 1987) in leta 1998 z ansamblom Vitezi polk in valčkov, ki ga je »ustanovil« znani celjski radijski delavec Tone Vrabl.

slika 25: NA PTUJSKEM FESTIVALU
(1976, fotografija je iz revije Stop)

Vmes je ansambel Vikija Ašiča veliko nastopal tudi na drugih festivalih in raznih prireditvah. Tako so leta 1977 na III. Reviji domačih viž v Velenju osvojili prvo nagrado strokovne žirije, prvo nagrado občinstva in s tem tudi nagrado revije Stop – Stopove majolke.

slika 26: S STOPOVIMI MAJOLKAMI
(1977, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Veliko so nastopali doma in v tujini. Vedno so navduševali občinstvo in gospod Jani Pirš, eden od Vikijevih soigralcev, se spominja, da ga je že kot mladenič poslušal z velikim veseljem in mu je bilo v veliko čast, ko je lahko igral v njegovem ansamblu. Zanj je bil Viki vedno zvezda na odru, saj je s svojo virtuoznostjo, kljub temu, da je samouk, velik glasbeni talent in kar nekakšna celjska legenda. Zaradi tega ga gospod Jani zelo spoštuje. Spominja se, da je velik tudi kot človek, saj je znal prisluhnuti marsikateri težavi svojih igralcev. Tako je Jani nekoč popolnoma omagal na neki poroki in Viki ga je poslal domov, da se je naspal in se šele spočit spet vrnil med soigralce.

Gospod Tone Mohar pa se spominja, da so Vikijeve vragolije s harmoniko ljudje pogosto želeli opazovati čisto od blizu, da bi se tudi sami naučili njegove virtuoznosti.

Posebna čast je ansambel Vikija Ašiča doletela leta 1977, ko so bili izbrani, da zaigrajo predsedniku Josipu Brozu Titu ob prehodu v novo leto v Skopju. Ker pa je bilo zdravstveno stanje predsednika že rahlo načeto, so se organizatorji odločili in jih povabili že na praznovanje osemdesetletnice Franca Leskoška Luke, ki ga je predsednik pripravil na Brdu pri Kranju. To, da so smeli igrati predsedniku Titu, je bilo za mlade fante prav posebno doživetje in predvsem priznanje za njihovo uspešno delo. Seveda so mu zaigrali tudi, Titu najljubšo slovensko pesem, Pleničke je prala.

slika 27: ZAIGRAL JE PREDSEDNIKU
(1977, fotografija je iz revije Stop)

Radi so nastopali tudi na reviji domačih ansambllov v Libojah, kjer so vsi nastopajoči prejeli Libojske majolke. »Med revijami še vedno dajem prednost libojski, kjer ljudje živijo za glasbo. Tja grem vedno rad, kajti vse je tako pristrčno naravno. Nič ni izumetničenega,« je obujal spomine Viki.

slika 28: ZASEDBA IZ LETA 1981
(poleg Vikija so Milan Džakusič –
trobenta, Franc Jerič – klarinet, Toni
Mohar – kitara, Stanko Hergamas –
bariton, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

VOKALNO INSTRUMENTALNI KVINTET
•VIKI.AŠIČ•

Viki je s svojim ansamblom rad nastopal na raznih prireditvah. Tako je leta 1982 sodeloval na svetovnem smučarskem prvenstvu v Schladmingu, kjer je Bojan Križaj osvojil srebrno kolajno za tedanjo Jugoslavijo.

slika 29: MED NASTOPOM V SCHLADMINGU
(1982, fotografija je iz časopisa Večer – 8. 2. 1982)

Leta 1989 se je ansambel Vikija Ašiča odpravil na pettedensko turnejo po Kanadi in ZDA. Na turneji je vlogo pevca prevzel Boris Kopitar, ki je bil hkrati tudi povezovalec na nastopih. Boris Kopitar je novinarju časopisa Kmečki glas, Ivanu Sivcu, takole opisal njihovo turnejo: »Pettedensko turnejo je organizirala Slovenska matica v zahvalo Slovencem onkraj Velike luže za darilo, ki so ga prispevali za Onkološki inštitut v Ljubljani, ko so kupili pripravo za zgodnje odkrivanje raka. Ansambel Vikija Ašiča iz Celja in seveda tudi jaz, smo se zato odpovedali honorarju za vseh 18 uradnih nastopov, kolikor jih je bilo predvidenih vnaprej. Iz tega je namreč nastalo kar precej več nastopov, predvsem po domovih za ostarele, kjer smo z najstarejšimi Slovenci, rojenimi še tu, v Sloveniji, ki pa se ne bodo nikdar več vrnili domov, doživeli najlepše trenutke, neutolažljive solze, enkratno srečo na jesen življenja.

Štiri tedne smo se potepali po Kanadi od atlantske do pacifiške obale, dober teden pa po Ameriki. Igrali in prepevali smo na vseh že znanih točkah, od ladje kapitana Johna do ambasad v Torontu in Clevelandu, najbolj pa mi bodo ostali v spominu nastopi na farmah in v domovih za starejše ljudi. Izredno lepo so nas sprejeli tudi v Slovenski narodni podporni jednosti, kjer letos slavijo 85-letnico. Povem naj tudi, da sem v govorni program uvrstil sodobnejše slovenske pesnike, od Kuntnerja do Menarta, radi pa so prisluhnili tudi Cankarjevi besedi, tako da so bili koncerti tudi na primerni govorni ravni. Vsi so hvalili Ašičev ansambel, posebno pa harmonikarja Vikija, ki je res pravi virtuoz na tem instrumentu in je moral še posebej kazati svoje prstne spretnosti, na kar se tam čez dobro spoznajo. Predstavili smo tudi Ašičevo najnovejšo kaseto S harmoniko po svetu, ki so jo povsod dobro sprejeli, poleg Ašičevih pa smo prepevali vse o lepotah Slovenije in seveda narodne pesmi.

Na turneji smo se desetkrat presedli iz letala v letalo, vmes s kombijem vozili tudi po dva tisoč kilometrov s koncerta na koncert, tako da je bila prava sreča, da smo zdržali in da smo bili zdravi.

Slovenci onkraj luže so nas spremljali z velikim navdušenjem, s ploskanjem in s pravimi ovacijami, tako da smo šele tam spoznali, koliko je vredna naša domača pesem. Med rojaki je bilo v resnici tako lepo, da ne bomo tega nikoli pozabili in da smo dobili duhovno hrano za več let nadaljnega dela.«

slika 30: NA GOSTOVANJU V KANADI Z BORISOM KOPITARJEM
(1989, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Gospod Tone Mohar nam je zaupal nekaj anekdot, ki so jim popestrile dneve na ameriško kanadski turneji. Vsi so vedeli, da Viki zelo rad je. V Edmontonu pa so se udeležili prireditve, na kateri so pekli vola. Tam si si lahko izbral porcijo, ki so ti jo dali zastonj, če si pojedel vse, kar so ti dali in tega ni bilo malo, drugače pa si moral za porcijo odšteti 100 dolarjev. Viki se je prijavil za jedca in vsi so z zanimanjem spremljali, kaj se bo zgodilo. Točaj mu je nadeval res veliko porcijo in mnogi so se že muzali, saj so bili prepričani, da bo tokrat Viki moral odšteti 100 dolarjev. Viki pa je naročil še dva dodatna kosa mesa. Tudi točaj je bil osupel in je vse zaposlene poklical, da so si ogledali, kako je Viki zmazal ogromno porcijo. Kljub temu, da so mnogi mislili, da se je spopadel z nemogočo avanturo, je Viki presenetil vse in prihranil denar.

Med turnejo so člani ansambla obiskali tudi zabavišni park. Fantom je bil posebno zanimiv in grozljiv vlak smrti. Viki jih je nagovarjal, naj se mu na njem pridružijo, a si niso upali. Končno je našel žrtev in s kolegom sta se odpravila na »smrtonosno vožnjo«. Vlak se je povzpел na okrog 100 metrov višine in se nato s prostim padom spustil v globino. Bilo je grozno. Že opazovalci so bili vsi prestrašeni, kaj šele oba udeleženca. Ko se je vlak ustavil, sta bila bleda kot kreda, ročaja pa sta se tako držala, da sta ga komaj izpustila. Družno sta se odločila, da ju na vlaku smrti ne bo nikoli več.

Gospod Mohar se spominja tudi zavistnih pogledov poslušalcev, ki so Vikiju vedno gledali pod prste, da bi se morda naučili katero od spretnosti, s katerimi je Viki izvajal vragolije na harmoniki in iz nje izvabljal čarobne zvoke.

Viki je počasi v svet glasbe vpeljal tudi sina Vikija mlajšega. Že pri sedmih letih so ga vpisali v glasbeno šolo in tri leta je igral klavirsko harmoniko pri profesorju Završniku. Čeprav mu je oče igranje na frajtonarico strogo prepovedal, se mali Viki ni mogel upreti njenemu čaru in je kaj hitro posegel tudi po očetovi ljubezni. Tako je leta 1985 postal zmagovalec prireditve Zlata harmonika na Ljubečni, leta 1988 pa je na svetovnem prvenstvu harmonikarjev v Santa Marii- Nuovi v Italiji zasedel drugo mesto.

Kljub nekdANJI »prepovedi« igranja na frajtonarico, je Viki sedaj na sina in na njegovo glasbeno dejavnost zelo ponosen.

Pogosto pa nastopata tudi skupaj v duetu.

Sin Viki pa nam je zaupal: »Od kar se spominjam, je bila v naši družini doma glasba, tako rekoč sem se rodil v njej in seveda z njo tudi rasel. Krivda je bila očetova, saj je bil ves čas z njo prisoten, zato je samoumevno postal moj vzornik ter, seveda, prvi mentor. Srečo sem imel, da zelo dober mentor, čeprav takrat tega nisem vedel. Prav tako nisem poznal kvalitete njegovega igranja. Domov je prinašal

razna priznanja in nagrade, ki pa meni še niso bile poznane, čeprav so bile takrat najvišje, kar je bilo možno dobiti. Seveda sem sčasoma spoznaval, kaj pomeni njegovo igranje. Zadnja leta je opustil komercialno igranje ter se posvetil popolnoma umetniškemu ustvarjanju ter koncertiranju, kar dokazuje kvaliteto njegovega znanja in obvladovanja harmonike. Vedno sem z veseljem prisluhnil in še prisluhnem njegovemu igranju ter seveda upoštevam njegove kritike glede mojega igranja. Zelo malo je takih glasbenikov, bolje rečeno, jih ni....

Nekako je on glavni krivec ali pobudnik, da je v naši družini prisotna glasba tudi pri meni in mojih otrocih.«

slika 31: OČE IN SIN - VIRTUOZA NA HARMONIKI
(1986, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Viki je s svojim ansamblom rad igral tudi na dobrodelnih prireditvah. Tako je bil vsako leto reden gost na prireditvi Sto kmečkih žensk na morje. Že pred odhodom je veselo raztegnil meh in zbranim pokazal, da bo dan vesel in poln lepih doživetij. Njegova harmonika je pogosto še dolgo odzvanjala v ušesih, ko so bile ženske že doma.

slika 32: NA PARKIRIŠČU PRED ODHODOM 100 ŽENSK NA MORJE
(okrog leta 1977, fotografija je iz tednika Novi tednik)

Že vrsto let pa ansambel Vikija Ašiča z oktetom Studenček sodeluje na novoletnem koncertu, ki ga že tradicionalno prirejajo 2. januarja v celjski porodnišnici. Organizatorja akcije sta Radio Celje in Novi tednik. Zadnja leta se Vikiju v porodnišnici z veseljem pridružita tudi sin Viki in vnukinja Ana, ki prav lepo zapoje. Viki je za porodnice že leta 2005 pripravil zgoščenko, ki so jo posneli v studiu Coda. Na njej ob Triu Vikija Ašiča sodelujejo še kvartet Grmada, Ana Ašič, Majda Petan in Viki Ašič mlajši. Na zgoščenki so, poleg narodne pesmi Pleničke je prala, še pesem Novo rojstvo (avtorja Iva Kneza) ter Mamica , hvala ti in Otroci tisočletja, ki ju je napisal Viki Ašič. Za vse tri pesmi je besedila prispevala gospa Ivica Cvikel iz Žalca.

slika 33: MED NASTOPOM V PORODNIŠNICI
(fotografija je iz tednika Novi tednik)

V obdobju najuspešnejšega glasbenega udejstvovanja je ansambel Vikija Ašiča izdal štiri velike in štiri male plošče ter šest kaset. Eno veliko ploščo in eno kaseto pa je izdal tudi v Avstriji, kjer je bil svoj čas zelo popularen. Leta 2009 je izdal zadnji CD.

slika 34: VIKIJEVE KASETE IN PLOŠČE
(2010, fotografija je last raziskovalk)

Od leta 1995 je Viki nastopal s triom, z njimi pa je prepeval oktet Studenček. Čeprav se je uradno upokojil, še vedno rad nastopa. V zadnjem obdobju pa je njegov zvesti spremljevalec baritonist Andrej Bremec. Z njim prav rad nastopa na raznih prireditvah, predvsem dobrodelnih. Tudi na našem dobrodelnem koncertu sta nastopila skupaj.

Rad pa je zaigral tudi v ansamblu Vitezi polk in valčkov, ki so ga, na pobudo Toneta Vrabla, ustanovili sami prekaljeni glasbeniki – instrumentalisti. V njem so poleg Vikija igrali Tone Videc, Franci Zeme, Boris Terglav, Vili Ograjenšek, Mirko Polutnik, Oto Rom, Pavle Knez in Ludvik Kos. Kar sedem med njimi je bilo vodij znanih ansamblov.

slika 35:TRIO VIKIJA AŠIČA
(okrog leta 1995, Jože Rus – klarinet, Andrej Bremec – bariton in Viki Ašiča, fotografija je last g.Ašiča)

slika 36: USKLAJEN DUET – VIKI AŠIČ IN ANDREJ BREMEC
(2004, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

slika 37: VITEZI POLK IN VALČKOV
(fotografija je z naslovnice knjige Vitezi polk in valčkov Toneta Vrabla)

Da je mojster na svojem področju mu priznava tudi priznani glasbenik Slavko Avsenik, s katerim sta večkrat skupaj tudi zaigrala. Gospod Avsenik se ga je vedno razveselil in ga ogovoril z besedami: »Ejga poba, ta je moje gore list.«

slika 38: VIRTUOZA NA HARMONIKI – SLAVKO AVSENIK IN VIKI AŠIČ
(fotografija je iz tednika Novi Tednik, 2003)

V zadnjem času pa se Viki posveča prav posebni dejavnosti. V svojem biroju, ki si ga s sinom delita v pritličju domače hiše v Zagradu, v katero so se preselili že leta 1978, poučuje starejše ljudi, ki bi se radi naučili igranja na harmoniko. Redno ga obiskuje več učencev, vsi pa morajo biti starejši od petdeset let. Eden njegovih učencev, gospod Anton Ocvirk, ki je ob svoji osemdesetletnici celo izdal svoj CD, nam je povedal, da je bil Viki izredno dosleden učitelj. Ker je Anton že znal igrati harmoniko na dva prsta, kot pravi sam, se je želel pri Vikiju pravilno naučiti igrati na harmoniko, saj je imel glasbo zelo rad. In Viki je svojo nalogo odlično opravil. Seveda pa brez Antonove vztrajnosti in natančnosti ne bi bilo zelenega uspeha.

slika 39: VIKI S PETIMI SVOJIMI UČENCI SENIORJI
(g. Ocvirk je prvi z desne, fotografija je iz tednika Novi tednik, 2003)

Ob petdeseti obletnici svojega glasbenega delovanja je pripravil slavnostni koncert. O njem je Tone Vrabl v Novem tedniku zapisal: »Ob 50- letnici s harmoniko je Viki Ašič pripravil imeniten koncert, ki bo obiskovalcem še dolgo ostal v lepem spominu. Dvorana Narodnega doma v Celju je bila premajhna, da bi lahko sprejela vse, ki so si želeli v živo ogledati nevsakdanji koncert glasbenika, ki je bil na odru od začetka do konca bodisi kot izvajalec ali samo občudovalec mnogih gostov. Vsi so bili enotni v oceni, da takšen koncert lahko pripravi le Viki Ašič. Po desetletjih je ponovno zaigral z violinistom Štefanom Jugom, igral je z Jožetom Rusom iz Radeč in spremljal izvrstnega baritonista Andreja Bremca, vokalni kvartet Trs in vokalni oktet Studenček. Zaigral je s sinom Vikijem Ašičem mlajšim ter z Vitezi polk in valčkov. V različnih zasedbah sta ga spremljala Zdenko Štrucl in Vlado Čuvan. Zaigrali so njegov učenec Franc Selčan (harmoniko se je začel učiti po šestdesetem letu) in Mladi vitezi, jubilej pa je dopolnil poseben gost, Alfi Nipič. Poslušalci so lahko uživali tudi v lepem petju vokalnih skupin Studenček in Trs.

Posebno doživetje je bil nastop najmlajših iz vrta Hribček na Polulah, za katere so v posebni akciji obiskovalci v dvorani zbrali lepo vsoto denarja.

Viki Ašič je ob tej priložnosti dobil veliko spominskih daril, med drugim tudi fantka s piščalko slovenske televizije, ki mu ga je izročil direktor in odgovorni urednik Založbe kaset in plošč RTV Slovenija Ivo Umek. S posebnim priznanjem se je Vikija Ašiča spomnil tudi župan Mestne občine Celje, Bojan Šrot. Slavljence je dobil veliko pisnih pozdravov in čestitk, med drugim tudi od Štefke Kučan in od prof. Ivana Sivca.

Na koncertu sta bila predstavljena kaseta in CD s štirinajstimi skladbami v različnih izvedbah. Koncert je bil tudi režijsko imenitno pripravljen, za lepo sceno pa je poskrbelo Vrtnarstvo Celje.«

Gospa Štefka Kučan, prva dama Slovenije, mu je napisala: »Spoštovani gospod Viki Ašič!

Razveselila sem se Vašega prijaznega povabila na tako lep dogodek – 50-letnico druženja s harmoniko, ki ga boste slavili v krogu prijateljev 3. novembra 2000 v Narodnem domu v Celju.

Za ta izjemni osebni in glasbeni jubilej iskreno čestitam Vam in Vaši harmoniki, čestitam Vašim domačim in prijateljem ter skupaj z vami delim veselje praznika!

Glasba, ta čudovita in zapeljiva umetnost, ki na Slovenskem tako radodarno spremlja že od zdavnaj skozi naša življenja, ki krepi naš pogum in ustvarjalna hotenja, ki zmore zdramiti naš ritem srca, srčnosti in sreče, tudi takrat, ko se zgodi, da se smeh izgublja z obrazov, naj Vam bo še mnogo, mnogo let prijazna družica, da se bomo lahko ob njej še dolgo skupaj radostili.

Iskreno občudujem in spoštujem Vašo nadarjenost in mojstrstvo pri igranju harmonike in Vam želim vse dobro ter obilo naklonjenosti poslušalcev in njihovega zvestega prijateljstva.

Prisrčno Vas pozdravljam, Štefka Kučan«

slika 40: PO DESETLETJIH PONOVRNO SKUPAJ
(2000, s Štefanom Jugom ponovno v duetu, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Viki je pomembne prijateljske vezi navezal tudi z gospodom Tonetom Vrablom, ki je njegov zvesti spremljevalec, saj Viki trdi, da je njegov osebni napovedovalec. Vezi tega trdnega prijateljstva so bile stekane že v rani mladosti in so trdne še danes.

slika 41: VIKI MED DVEMA DOBRIMA PRIJATELJEMA
(okrog leta 2005, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Sedaj se Viki posveča predvsem družini, ki se je seveda že razširila. Družinsko idilo sta, poleg sina in njegove žene, dopolnili še vnukinji Ana in Ema, ki obe, predvsem pa Ana, kažeta glasbeno nadarjenost.

slika 42: VIKI Z ŽENO IN VNUKINJAMA
(2010, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Viki rad preživlja proste trenutke z družino in z ženo Tejo, kadar ne igra, tudi zapleše.

slika 43: VALČEK Z ŽENO TEJO
(okrog leta 2006, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

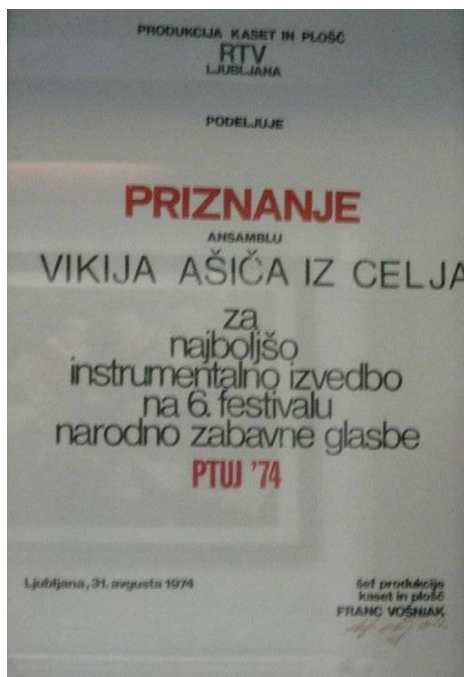
Za svoje moto je izbral misel: »Kadar lahko v življenju kaj daješ, je to najlepše. Moja sreča pa je v tem, da sem lahko dajal v obliki glasbe.«

O tem, kaj mu pomeni glasba, pa je dejal: »Ponese te občinstvo in z njim prijateljstvo. Glasba je več kot vino. To omamlja nekatere, glasba vsakogar. Sploh, če je dobra! Iskrena! Ljudem moraš iz oči prebrati, kaj bi radi. In če si pravi muzikant, jim boš tudi tisto dal. Naprej ni več težko. Pot je odprta.«

NAGRADE IN PRIZNANJA

Za svoje uspešno glasbeno udejstvovanje je bil Viki Ašič tudi večkrat nagrajen. Nagrade ne raznih festivalih narodnozabavne glasbe so se vrstile iz leta v leto.

Že na prvem Ptujskem festivalu, ki so se ga udeležili, so leta 1971 prejeli nagrado za najboljšega debitanta, leta 1972 je bila njegova skladba Razposajena harmonika proglašena za najboljšo instrumentalno izvedbo, istega leta pa je bil proglašen za najboljšega harmonikarja na festivalu v Števerjanu. Leta 1973 je bil proglašen za najboljšega harmonikarja na festivalu, leta 1974 pa je dobil nagrado za najboljšo instrumentalno izvedbo na Ptujskem festivalu.

slika 44: PRIZNANJE S PTUJSKEGA FESTIVALA (1974)

Največji uspeh je Vikijev ansambel na Ptujskem festivalu doživel leta 1980, ko so prejeli tri glavne nagrade. Prvo nagrado občinstva, prvo nagrado strokovne žirije in nagrado za najboljši tekst, ki ga je napisal Ivan Sivec.

slika 45: UTRINEK IZ VITRINE S PRIZNANJI
(2010, fotografija je last raziskovalk)

Leta 1977 so na III. Reviji domačih viž v Velenju osvojili prvo nagrado občinstva in prvo nagrado strokovne žirije ter tako postali prejemniki Stopove majolke.

Ob 30. obletnici Ptujskega festivala je Viki Ašič prejel častno Orfejevo priznanje za dolgoletno sodelovanje, saj je na festivalu sodeloval dvanajstkrat in bil kar šestkrat tudi med nagrajenci.

slika 46: ORFEJEVO PRIZNANJE

Ob petindvajsetletnici delovanja mu je leta 1996 Zveza kulturnih organizacij Celje podelila srebrno plaketo.

Slika 47: SREBRNA PLAKETA ZVEZE KULTURNIH ORGANIZACIJ

Leta 2000 je prejel plaketo Prvi častni godec Slovenije.

slika 48: PLAKETA 1. ČASTNEGA GODCA SLOVENIJE

Za uspešno opravljanje dela taksista, ga je s svojim priznanjem nagradila tudi Obrtna zbornica Celje.

Ob petdesetletnici glasbenega delovanja mu je župan Mestne občine Celje podelil Županovo priznanje.

slika 49: ŽUPANOVO PRIZNANJE (2000)

Leta 2003 pa je za življenjsko delo na področju narodnozabavne glasbe prejel najvišje občinsko priznanje Mestne občine Celje – Srebrni grb Mestne občine Celje.

V obrazložitvi so zapisali: »Viki Ašič je Celjanom in širšemu slovenskemu prostoru že več kot petdeset let znan kot glasbenik, saj je bil in je še vedno aktivno vključen v glasbeni prostor ljubiteljske kulturne dejavnosti, ki ga bogati s svojim znanjem na področju igranja, komponiranja in poučevanja.

Od prvih harmonikarskih nastopov v petdesetih letih z violinistom Štefanom Jugom in komponiranja svoje prve skladbe ter ustanovitve svojega ansambla ni bilo več daleč do bliskovitega vzpona na lestvici popularnosti ter prejema vrste prestižnih nagrad na različnih glasbenih manifestacijah narodno zabavne zvrsti: nagrada za najboljšega debitanta, za najboljšo instrumentalno izvedbo, nagrade strokovne žirije in občinstva na različnih glasbenih festivalih, nagrada za najboljšo besedilo, visoka odličja, kot so zlati Orfej, častno Orfejevo priznanje, Kristalna vaza ptujskega festivala idr. Omeniti velja tri nagrade, ki jih je dosegel z Otom Pestnerjem na prireditvi Vesla jesen ter posebna priznanja za sodelovanje z velikim orkestrom RTV Slovenija Big Band, naziv Prvega častnega godca Slovenije in še in še v vrsti priznanj in odličij.

Več let je uspešno sodeloval v projektih KUD Zarja ter KUD »Oktet Studenček«, kjer je združeval slovensko narodno pesem na Ašičevi glasbeni podlagi. S svojim programom je razveseljeval širok krog občinstva, ob novem letu tudi mamice in novorojenčke na porodniškem oddelku Splošne bolnice Celje.

Z gostovanjem izven meja je uspešno zastopal Slovenijo in Celje. Leta 1977 je gostoval pri predsedniku SFRJ, spremljal je smučarje na svetovnem prvenstvu v Schladmingu, bil je redni spremljevalec planinske karavane »100 kmečkih žena na morje« ter glasbeno popestril obiske pri partnerskih občinah mesta Celja.

Med uspešnejše projekte zadnjega obdobja sodi kombinacija zborovske pesmi in narodno-zabavne glasbe v Avsenikovi skladbi Viharnik. Lani je pričel realizirati projekt Oživljanje ljudskih pesmi in napitnic ter se v veliki meri posvetil poučevanju harmonikarjev starejše generacije v Seniorski šoli za ljubiteljske harmonikarje, prvi tovrstni šoli v slovenskem prostoru.

Viki Ašič je virtuoz na harmoniki in glasbenik širokega formata, ob tem pa osebnost, ki je z njemu lastno toplino, navdušenjem in vedrino tvorno oblikovala narodno-zabavno glasbo v Sloveniji. Za dosežke in z njimi povezano promocijo mesta Celja Mestni svet Mestne občine Celje Vikiju Ašiču podeljuje srebrni celjski grb.«

slika 50: SREBRNI CELJSKI GRB

Sam trdi, da mu od priznanj prav celjski grb največ pomeni, saj ga je dobil kot Celjan, ki je za promocijo svojega kraja nekaj naredil.

slika 51: NAGRAJENCI MESTNE OBČINE CELJE ZA LETO 2003
(2003, fotografija je last g. Vikija Ašiča)

Od neformalnih priznanj pa mu veliko pomeni, da je bil leta 1977 prav njegov ansambel izbran, da je lahko igral predsedniku Titu, kar je bilo v tistih časih velika čast.

DRUGI O VIKIJU AŠIČU

g. Stanko Stegu, prijatelj iz otroških let

»V mladostnih letih sva bila bližnja sosedu. Ašiči so stanovali v hiši ob železniški progi, ostali otroci pa smo stanovali v bližnji okolici. Med seboj smo bili zelo povezani. Vsak prosti trenutek, kadar so nam starši pustili, smo preživeli skupaj.

Pozimi smo se največ sankali po cesti od krajevne skupnosti pa do Dornovega križa tik pred Savinjo. Ceste niso bile pluzene niti posipane, saj skoraj ni bilo nobenega avtomobila. Varnost je bila zagotovljena. Seveda je bilo za nas zelo pomembno, katere sani so bile najhitrejše.

Poleti in spomladi pa smo imeli zelo zanimivo igro v malem potoku. Iz gozda, pa vse do Savinje pod železniško progo je potekala igra z globinastimi škatlicami. Vsak je imel svojo in vsaka je bila nekaj posebnega. Najboljša je bila tista, ki je bila najhitrejša. Med spuščanjem škatlic po potoku je potekal ogorčen boj in navijanje – vsak je navijal za svojo globinasto škatlico. Ko smo se naveličali spuščanja, smo radi splezali na Dornovo murvo ter »rabutali« sočne črne sadeže z drevesa. Velikokrat smo morali urno zbežati, kajti g. Zupanc (po domače pri Dorn) tega početja ni odobral.

Zelo radi smo se igrali v gozdu »kavboje in indijance«. Pištolo si je naredil vsak sam iz primerne veje ali lesa. Igra je potekala, dokler eno pleme ni zmagalo.

Z veliko vnemo smo zbirali tudi vžigalične škatlice. Izrezali smo zgornji del škatlice, kajti na njem so bile razne sličice. Te smo si potem izmenjavali.

Še najbolj zanimivo in moderno za tisti čas pa je bilo pisanje v razne tovarne avtomobilov. Kot potencialni kupci smo želeli pridobiti prospekte avtomobilov in tehnične podatke o njih. Tekste je pridobil Viki v nemščini in angleščini. Prihajali so prospekti iz ZDA in Evrope. Z veseljem smo si ogledovali sanjske avtomobile.

To je nekaj dogodivščin iz otroških let. Kasneje smo se malo razšli in šli vsak svojo pot, vendar se tu in tam še dobimo in pogovor pogosto nanese na naša otroška leta.«

ga. Silva Levpušček, mladostna prijateljica in sosedu

»Moji spomini na Vikija iz mladosti so bolj bežni, saj je bil »večji fant« in je imel svojo družbo starejših fantov, s katerimi so se več družili in igrali.

Najbolj se spominjam njegove prijaznosti in pripravljenosti pomagati. Moji starši so tedaj gradili hišo. Večino del se je takrat opravilo s pomočjo prijateljev in sosedov, saj za obrtnike ni bilo denarja. Tudi otroci smo pri tem pomagali po svojih močeh in tudi Viki je rad priskočil na pomoč.

Z odraščanjem je prišel tudi čas, ko smo zapustili domača gnezda. Toda niti Viki niti jaz nisva odšla prav daleč. Naključje je prineslo, da sva z mojem kupila hišo poleg Vikija. Ponovno sva se torej našla v našem lepem Zagradu, tokrat kot prava sosedu.

Viki je še vedno tak, kot se ga spominjam iz mladih dni. Vedno pripravljen ponuditi pomoč, prijazen in nasmejan. Veseli smo, da imamo takega sosedu, pa še za veselo glasbeno razpoloženje je poskrbljeno.«

g. Štefan Jug, prijatelj iz otroških let

»Drage učenke Ana, Lara in Janja!

Zelo sem vesel, da ste se odločile za raziskovalno nalogo Viki Ašič- osebnost mojega kraja. Zakaj sem vesel? Zato, ker ste izbrale človeka, ki si je to vsekakor zaslužil in ponosen sem, da lahko tudi sam prispevam nekaj svojih misli pri ustvarjanju vaše naloge.

Spoznala sva se že v osnovni šoli, bila nekaj časa sošolca in ko sva ugotovila, da se oba ukvarjava z glasbo, sva postala prijatelja, kar sva tudi še danes. Sam sem že od 1. razreda osnovne šole obiskoval tudi glasbeno šolo, kjer sem se učil igrati na violino, Viki pa je bil že pravi mojster na kromatični harmoniki. Takrat sva občasno nastopala na raznih šolskih proslavah. Velikokrat, predvsem poleti, sem ga obiskal v Zagradu, igrala sva se pri njem na vrtu, pa tudi na Stari grad sva šla večkrat z njegovimi prijatelji, kjer smo se igrali razne viteške igre, ravbarje in žandarje in podobno. Toda nikoli nisem odšel domov prej, dokler mi ni kaj zaigral na harmoniko. Včasih sem prinesel tudi violino in sva skupaj kaj zaigrala.

Glasba mu je pomenila vse. Pridno je vadil, tako da je že v mladih letih postal pravi virtuoz na svojem instrumentu. Kaj kmalu pa je začel tudi komponirati in to tako plodno, da je z ansamblom, ki ga je ustanovil, v glavnem igral le lastne skladbe.

Ustvaril si je prijetno družino in vse svoje znanje in ljubezen do glasbe prenesel na svojega sina Vikija in kasneje tudi na vnukinjo Ano, ki že uspešno nastopa kot pevka in prepeva veliko njegovih pesmi.

Čeprav so se najine poti razšle, sam sem se začel zelo resno ukvarjati z rokometom, pa naju je celo življenje združevala glasba. Pri 13 letih sem pričel igrati v Celjskem godalnem orkestru, kjer igram še danes. Viki pa tudi ne more in ne more odložiti svojega instrumenta v kot. Letošnje leto bo zanj še posebej slovesno, saj bo praznoval 60 let svojega glasbenega ustvarjanja in upam, da bova še kdaj zaigrala skupaj, tako kot sva pred 10 leti na njegovem zlatem jubileju.

Še posebej bi rad poudaril, da je Viki Ašič resnično velika osebnost. Je iskren prijatelj, nikoli ne zna reči ne, nihče ne ve koliko koncertov je odigral v humanitarne namene, pa novorojenčkom ob Novem letu v celjski bolnišnici, pa na izletu 100 kmečkih žena na morju in še in še. Izdal je veliko plošč z glasbo, ki jo je ustvaril sam, zmagoval na številnih domačih in mednarodnih tekmovanjih. Kljub vsem uspehom pa je ostal skromen, pošten in iskren prijatelj, ki ga imajo ljudje radi. Tudi sam ga imam in ponosen sem, da sem lahko del njegove uspešne življenjske poti preživel z njim!«

Od kar se spominjam je bila v naši družini doma glasba, tako rekoč sem se rodil v njej in seveda z njo tudi rasel. Krivda je bila očetova, saj je bil ves čas z njo prisoten, zato je samoumevno postal moj vzornik, ter seveda prvi mentor, srečo sem imel da zelo dober, čeprav takrat tega nisem vedel, prav tako kvalitete njegovega igranja ne. Domov je prinašal razna priznanja in nagrade, ki pa meni še niso bile poznane, čeprav so bile takrat najvišje kar je bilo možno dobiti. Seveda sem s časoma spoznaval kaj pomeni njegovo igranje. Zadnja leta je opustil komercialno igranje, ter se posvetil popolnoma umetniškem ustvarjanju ter koncertiranju, kar dokazuje kvaliteto njegovega znanja in obvladovanja harmonike. Vedno sem z veseljem in še prislunem njegovemu igranju, ter seveda upoštevam njegove kritike glede mojega igranja. Zelo malo je takih glasbenikov, bolje rečeno jih ni....

Nekako je on glavni krivec ali pobudnik, da je v naši družini prisotna glasba seveda tudi pri meni in mojih otrocih.

ZAKLJUČEK

Ker se vse tri z raziskovalnim delom letos srečujemo prvič, smo na prvo srečanje z gospodom Vikijem Ašičem odšle z rahlo negotovostjo, saj nismo natanko vedele, kaj nas čaka.

Ko pa nas je sprejel s širokim nasmehom, ki je nekak njegov razpoznavni znak, je začetna trema hitro popustila.

Na skupnih srečanjih nas je gospod Viki Ašič popeljal skozi svoj življenjski labirint, ki ga je skoraj v celoti zaznamovala glasba. Predstavil nam je pot, ki jo je prehodil od malega, v čarobne zvoke harmonike zaljubljenega fantiča, do enega največjih virtuozov na diatonični harmoniki v Sloveniji.

Njegovo pripoved smo dopolnile z utrinki, ki so nam jih zaupali prijatelji, sorodniki in znanci ter z informacijami, ki smo jih dobile v raznih časopisih, revijah in knjigah.

S svojim glasbenim delovanjem je ponesel glas o Celju in o Sloveniji daleč preko naših meja in z nežnimi zvoki domače glasbe napolnil mnoga srca doma in na tujem.

Zaradi vsega tega menimo, da je bila naša odločitev, da gospoda Vikija Ašiča predstavimo kot osebnost našega kraja, pravilna.

Vesele smo, da smo ga spoznale, da smo spoznale njegovo bogato življenjsko zgodbo in da smo ga predstavile tudi vam.

ZAHVALA

Ob koncu bi se rade zahvalile vsem, ki so nam pri našem delu pomagali. Hvala vsem, ki so pobrskali po spominu in nam zaupali delčke svoje življenjske zgodbe, ki so jo delili z gospodom Vikijem Ašičem ter nam tako pomagali oblikovati njegov življenjski mozaik.

Hvala tudi vsem, ki so nas pri našem delu spodbujali ter nam svetovali pri oblikovanju naše naloge.

Predvsem pa bi se rade zahvalile gospodu Vikiju Ašiču, ki nam je razkril skrivnosti svoje življenjske poti ter nam predstavil lepote glasbenega delovanja.

slika 52: RAZISKOVALKE NA OBISKU PRI g. VIKIJU AŠIČU
(januar 2010, foto – arhiv šole)

VIRI IN LITERATURA

PISNI VIRI:

Ivan Sivec: Vsi najboljši muzikanti – 1. del, ICO, Mengeš, 1998
Tone Vrabl: Vitezi polk in valčkov – zgodbe izpod Triglava, Kulturni center Laško, 1995
Četrto stoletje domače zabavne glasbe na Ptuju, publikacija ob 25. obletnici ptujskega festivala, 1994
XXX. slovenski festival domače zabavne glasbe »Ptuj 99«, publikacijo ob 30. obletnici ptujskega festivala, 1999
časopisni članki: vire smo črpale iz naslednjih časopisov in revij: Tovariš, Stop, Večer, Novi tednik, Rodna gruda, Kmečki glas, Nedeljski dnevnik, Celjan, Delo (mnogi izrezki časopisnih člankov, ki jih hrani g. Viki Ašič, so, žal, brez datumov, zato jih nismo navajale)

USTNI VIRI:

g. Viki Ašič
g. Viki Ašič mlajši (Celje), sin
g. Cvetko Ašič (Slatina), brat
g. Stanko Stegu (Celje), prijatelj
g. Štefan Jug (Celje), prijatelj
ga. Silva Levpušček (Celje), prijateljica
g. Tone Mohar (Celje), soigralec v ansamblu
g. Tone Vrabl (Žalec), prijatelj
g. Jani Pirš (Mestinje), glasbeni prijatelj, soigralec
g. Anton Ocvirk (Celje), učenec senior